

Карлсон на рожден ден

Вечерта срещу рождения си ден Дребосъчето разговаря с Карлсон.

— Утре е моят рожден ден — каза Дребосъчето. — При мен ще дойдат на гости Гунила и Кристер и ще ни сложат трапеза в моята стая...

— Много ми се иска да покана и тебе — продължи той, — но...

Майка му толкова много се сърдеше на Карлсон, че беше безполезно да иска от нея разрешение. Карлсон изду долната си устна повече от всеки друг път: — Няма да дружа с тебе, ако не ме поканиш! И аз искам да се повеселя. — Добре, добре, ела — каза бързо Дребосъчето. Той реши да поговори с майка си. Каквото ще да става, но е невъзможно да празнува рождения си ден без Карлсон.

— А с какво ще ни гощават? — попита Карлсон, като престана да се сърди.

— То се знае, с торта, украсена с осем свещи. — Добре! — извика Карлсон. — Знаеш ли, аз имам едно предложение.

— Какво? — попита Дребосъчето.

— Не може ли да помолиш майка си да ни приготви вместо една торта с осем свещи, осем торти с една свещ? Ти навярно ще получиш хубави подаръци — попита Карлсон.

— Не зная — отвърна Дребосъчето и въздъхна. Той знаеше: това, което искаше, за което жадуваше, нямаше да получи... — То се знае, няма да ми подарят куче, докато съм жив. Но, разбира се, ще получа много други подаръци. Затова реших целия ден да се веселя и никак да не си мисля за куче. А ако получа кутия с бонбони, ще ти я дам. Вече се стъмваше и Дребосъчето трябваше по-скоро да си легне, за да не се успи на рождения си ден.

Като се събуди на следното утро, Дребосъчето остана да лежи в кревата си и да чака как ще се отвори вратата и ще влязат всички при него в стаята да донесат тортата за рождения ден и другите подаръци. Дребосъчето почувства, че на корема му прималя от очакване, толкова много му се искаше да види подаръците. И ето най-после в коридора се раздадоха стъпки. Вратата се разтвори и се появиха всички: майката, бащата, Босе и Бетан. Дребосъчето седна на кревата и очите му заблестяха:

— Честито, мило Дребосъче! — каза майка му. И баща му, и Босе, и Бетан също казаха: „Честито!“ Пред Дребосъчето поставиха табла. Върху нея имаше торта с осем свещи и други подаръци.

Много бяха подаръците — макар и да бяха може би по-малко, отколкото на миналите рождени дни: на таблата имаше четири пакета. Дребосъчето бързо ги преброи. Но бащата каза:

— Не е задължително всички подаръци да се дадат сутринта. Може би ще получиш още нещо и през деня... Дребосъчето много се зарадва на четирите пакета.

— Какво щастие, че сме се събрали! — рече той. Всички се съгласиха с него. После изпяха на Дребосъчето „За много години“, а Дребосъчето стреля с пистолета и се получи оглушителен трясък. Сетне Дребосъчето зачака гости и през всичкото време стреляше с пистолета и размишляваше върху думите на баща си, че подаръци може да получи и през деня. За един миг той дори повярва, че ще стане чудо — ще му подарят кученце. Но тозчас разбра, че това е невъзможно, и дори се разсърди на себе си, дето така глупаво се е размечтал. Нали твърдо беше решил да не мисли днес за куче и да се радва на всичко останало. И Дребосъчето наистина се радваше на всичко.

Веднага след обяда майка му почна да нарежда масата в неговата стая. Сложи голям букет цветя във вазата и донесе най-красивите розови чашки — за трима души.

— Мамо — каза Дребосъчето, — нужни са четири чашки.

— Защо? — попита учудена майка му. Дребосъчето се обърка. Тъкмо сега беше моментът да признае, че е поканил за рождения си ден Карлсон. — Карлсон, който живее на покрива, ще дойде също така при мене — каза Дребосъчето и погледна смело майка си в очите.

— О! — въздъхна майка му. — Че какво, нека дойде! Нали днес е рожденият ти ден!

Бавно минаваше тоя ден. Вече отдавна настана това „през деня“, за което спомена бащата на Дребосъчето, но никой не донесе никакви нови подаръци.

Босе и Бетан, които не бяха разпуснати за лятната ваканция, се върнаха от училище и веднага се заключиха в Босевата стая. Не пуснаха Дребосъчето вътре. Той стоеше в коридора и слушаше как отвъд заключената врата се чуваше хихикането на сестрата и шумолене на хартия. Дребосъчето едва не се пръсна от любопитство. След известно време те излязоха и Бетан, смеейки се, подаде на Дребосъчето един пакет. Той се зарадва много и искаше веднага да го разопакова, но Босе му каза:

— Не, по-напред прочети стиховете, които са залепени тука. Стиховете бяха написани с едри печатни букви, за да може Дребосъчето сам да ги прочете. И той прочете: От Босе и Бетан дар чакан и желан: красиво кученце, що си кротува, не лае, не скача, нито пък лудува. На никого никога то не налита. Не води то с кучета битка открита. Опашки и лапи, глави и ушички добре са ушити. От чер плюш са всички. Дребосъчето млъкна. Той сякаш се вкамени.

— А сега развържи пакета — каза Босе. Но Дребосъчето захвърли пакета в ъгъла на стаята и сълзи като град рукоуха по бузите му.

— Какво ти е, Дребосъче, какво ти е? — попита изплашено Бетан. — Недей плака, не плачи, Дребосъче! — повтаряше смутен Босе; личеше, че е много натъжен. Бетан прегърна Дребосъчето:

— Прости ни! Искяхме само да се пошегуваме. Разбираш ли? Дребосъчето се изтръгна рязко от ръцете на Бетан. Лицето му беше мокро от сълзи.

Дребосъчето избяга в своята стая и се тръшна на кревата. Босе и Бетан се втурнаха след него. Но Дребосъчето не им обръщаше никакво внимание — целият се тресеше от плач. Сега рожденият ден беше помрачен. Дребосъчето беше решил да бъде целия ден весел дори да не му подаряха кученце. Но да получи подарък плюшено куче — това беше вече прекалено!.

Дребосъчето слушаше как майка му отиде да се обади по телефона на баща му, но продължаваше да плаче. Чу, че баща му се върна вкъщи, но пак продължаваше да плаче. Не, никога вече Дребосъчето няма да бъде весел... Най-добре ще е още сега да умре и нека тогава Босе и Бетан си вземат плюшеното куче, за да помнят вечно колко са били жестоки към своя малък брат на рождения му ден, когато е бил още жив... Изведнъж Дребосъчето забеляза, че всички стояха около леглото му, но той още подълбоко зарови главата си във възглавницата.

— Слушай, Дребосъче, там на входната врата някой те чака... — каза бащата. Дребосъчето не отговори. Татко му го бутна за рамото. — Не чуваш ли, че при входа те чака един приятел?

— Навярно Гунила и Кристер — измънка Дребосъчето.

— Не, тоя, който те чака, се казва Бимбо — каза майката.

— Не познавам никакъв Бимбо! — промърмори Дребосъчето.

— Възможно е — рече майка му. — Но той много иска да се запознае с тебе.

Тъкмо в тази минута в антрето се чу тихо джафкане. Дребосъчето напрегна всичките си мускули, като упорстваше да се вдигне от възглавницата. Не, крайно време е да се отучи от всякакви фантазии... Но ето че от антрето отново се раздаде джафкане. С рязко движение Дребосъчето седна на леглото.

— Това кученце ли е? Живо кученце? — попита той.

— Да — каза баща му. — Това е кученце. Твое кученце. Босе се втурна в антрето и след миг влетя в стаята на Дребосъчето — о, навярно на Дребосъчето му се присънва, — Босе държеше в ръцете си малко кученце с къс косъм, от породата на дакелите.

— Нали това живо кученце е мое? — прошепна Дребосъчето.

Сълзи премрежваха очите му, когато протегна ръце към Бимбо. Изглежда, че се боеше да не би изведнъж кученцето да се превърне в дим и да изчезне. Но Бимбо не изчезна. Дребосъчето държеше

Бимбо на ръце, а той лижеше бузите му, гръмко джафкаше и душеше ушите му. Бимбо беше наистина жив.

— Е, сега щастлив ли си, Дребосъче? — попита бащата. Дребосъчето само въздъхна. Как можеше баща му да пита за това! Дребосъчето беше толкова щастлив, че нещо му премаля отвътре. А може би винаги така става, когато си щастлив.

— Това плюшено куче ще бъде играчка за Бимбо. Ние не искахме да те дразним... така ужасно — каза Бетан. Дребосъчето прости за всичко. Пък и той почти не слушаше какво му говорят, защото си приказваше с Бимбо:

— Бимбо, миличък Бимбо, ти си мое кученце.